

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Στὰ βασιλέματά του ὁ ἥλιος γέρνει,
τὴ θάλασσα φιλεῖ
καὶ στὰ λευκά της στήθη ρόδα σπέρνει.
Κι' ἀνατριχιάζει ἐκείνη ροδαλή,
ὡσὰν ἀπὸ ἔρωτα καὶ περηφάνεια.

Πέρα καὶ πέρα ἀπλώνεται γαλήνη
στὸ θεῖο συναπάντημά των.
Νομίζεις πὸς ἀκούεις ἄρπα οὐράνια
μιὰν ἁρμονία ἐξωτική νὰ χύνη
ἀπάνω στὸ βασίλειο τῶν κυμάτων.

Εἶν' τὸ τραγοῦδι τὸ σιγαλινό,
ποὺ γύρω στὸ πολύσχιδο τὸ περιγιάλι
τὸ νυσταγμένο κῆμα ψάλλει
μέσ στ' ἀποκούρασμα τὸ βραδινό.

Ὁ μέγας ἴσκιος τῶν βουνῶν ἀπλώνεται
καὶ τ' ἀκρογιάλια σκιάζει.
Τὴ βάρκα του ὁ ψαρᾶς μὲ τὰ κουπιὰ τὴ βιάζει
κ' ἡ μαρμαρένια θάλασσ' αὐλακώνεται.

Εἶν' ἀνυπόμονος νὰ φθάσῃ
στ' ἀραξοβόλι του πρὶν σκοτεινιάσῃ.

Πέρα, μακριὰ κοντὰ σ' ἔρημονῆσι
καίκι χρυσωμένο ἀπὸ τὴ δύση
φαίνει' ἀσάλευτο στ' ἀσάλευτα νερά.

Κ' ἐνῶ ἡ γυναῖκα τοῦ ψαρᾶ
θὰ δέχεται τὸν ἀκριβό της τὸν προστάτη
χαρούμενη, — τοῦ καϊξῆ τὸ μάτι
ἀνήσυχο θεν' ἀγρυπνᾶ.

Γιατὶ τὸ ξέρει,
πὼς ἀπιστη σὰν τὴ Νεραΐδα εἶν' ἡ γαλήνη,
πὸ ἀποκοιμίζει, ξεπλανᾶ,
ἐνῶ στὸ χαμογέλιο της τὸ πλάνο κλείνει
τὸ ξαφνικό, κλαψιάρικο ἀγριοκαῖρι,
πὸ κύματα σηκώνει σὰν βουνά.

Κι' ἂν ξένοιαστο τὸ ναῦτη θὰ βρῆ ἢ μπόρα,
κάποια θενὰ τὸν κλάψῃ μαυροφόρα.

Ηράκλειον Ἀττικῆς 6 Ἰουνίου 1930.

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

